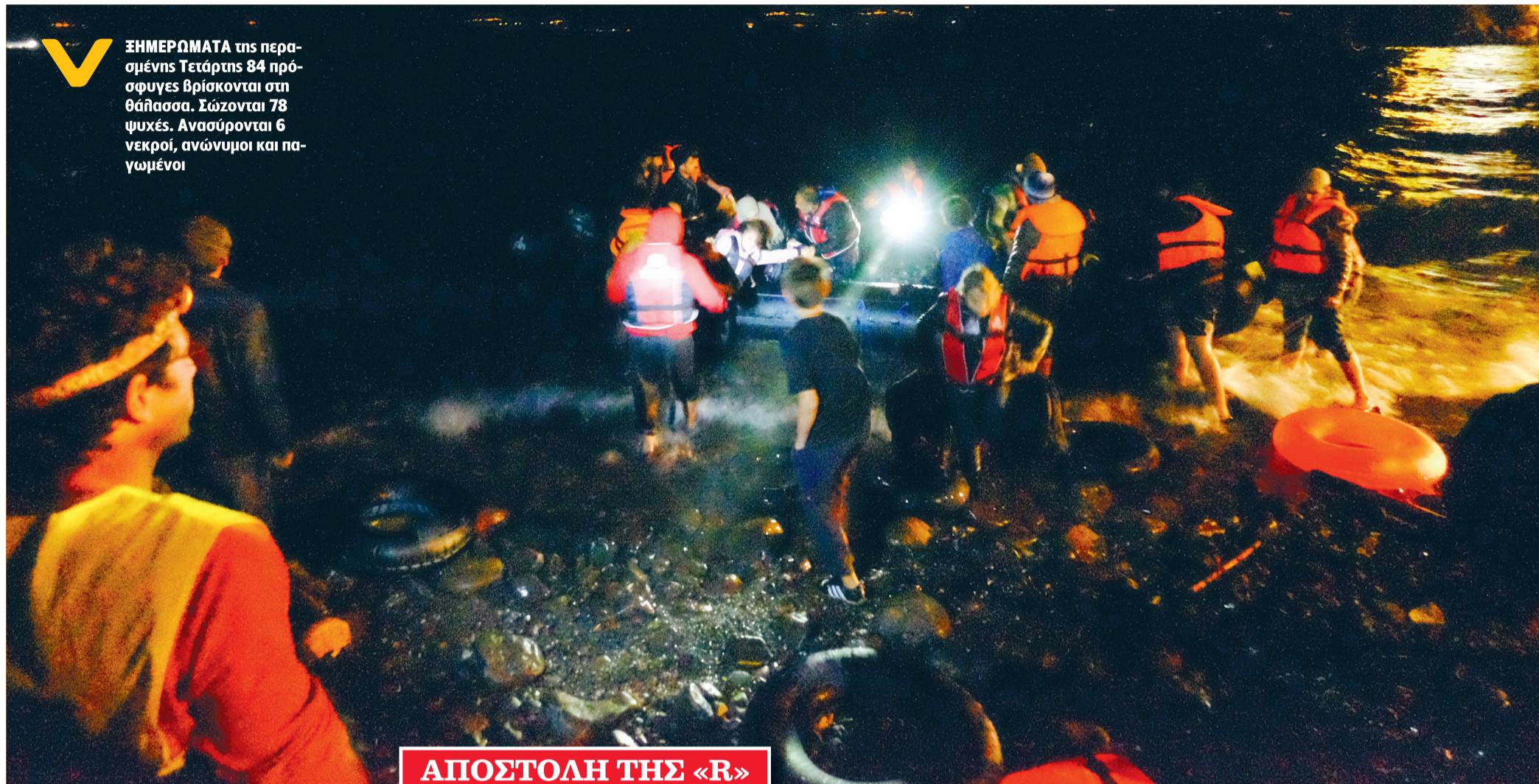

ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Η μάχη του Αιγαίου

ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΗΣ «R»

Του ΓΙΩΡΓΟΥ ΠΑΓΑΝΗ
g.paganis@realnews.gr

Φωτό: ΣΤΕΛΙΟΣ ΜΑΤΣΑΓΓΟΣ

O νοιτιάς φέρνει πιο κοντά τις φωνές στο ψαροχώρι της Σκάλας Συκαμιάς. Είναι νύχτα, λίγο πριν από τα μεσάνυχτα, και οι κουρασμένες φιγούρες των ψαράδων, με τα έντονα μάτια και τα πλικαμένα πρόσωπα, παρακολουθούν αμήλιτες την τυφλή πορεία στις βραχώδεις ακτές μιας λέμβου που μπορεί μόνο να ακούσεις, αλλά όχι να δεις. Οι οδηγίες τους πρόσφυγες από τους διακινητές της απέναντι ακτής του Μπεχράμ Καλά (αρχαία Ασσος) είναι συγκεκριμένες: «Ισια η μπακάνη προς τα φώτα των Ελλήνων. Εκεί θα σωθείτε. Οι φωνές, ανακατε-

μένες με παιδικά κλάματα, πλησιάζουν στο γραφικό ψαροχώρι όλο και πιο πολύ. Κινητοποιούν τους εθελοντές από τις διεθνείς οργανώσεις με τα έντονα πορτοκαλί και κίτρινα γιλέκα, οι οποίοι κουβαλούν κουβέρτες και ζεστά ρούχα για τα παιδιά. Ξαφνικά, οι φωνές γίνονται κραυγές αγωνίας και ένα κύμα ρίγους μάρτσαρώνει όλους. «Εσπασε η βάρκα», φωνάζει ένας από τους έμπειρους ψαράδες του χωριού. Το χαρόγελο της ελπίδας πινίγεται πλέον από την αγωνία της απελπισίας.

Ξημερώματα της περασμένης Τετάρτης 84 πρόσφυγες βρίσκονται στη θάλασσα ανάμεσα στα κομμάτια της φθηνής πολυεστερικής βάρκας που δεν άντεξε το βάρος και την ταχύτητα της πλεύσης. Μάνες, παιδιά και πλικιωμένοι παλεύουν άλλη μία φορά για τη ζωή τους, μέσα στα παγωμένα νερά του Αιγαίου, χωρίς να γνωρίζουν κολύμπι. Παραπλέοντα σκάφη προσεγγίζουν μέσα στο σκοτάδι, ενώ οι έμπειροι Ισπανοί ναυαγοσώστες πλησιάζουν με τα ειδικά διαμορφωμένα τζέτ σκι που έφεραν στη Λέσβο. Σώζονται 78 ψυχές. Ανασύρονται 6 νεκροί, ανώνυμοι και παγωμένοι. Ανάμεσά τους τρία παιδιά. Η στενοχώρια τους πινίγει όλους στη Σκάλα, γεμίζοντας τους πνεύμονες με απόγνωση. Στα χείλη τους σχηματίζεται μόνο μια ερώτηση: Πόσοι ακόμα θα θυσιαστούν στη μεγαλύτερη σύγχρονη τραγωδία της ανθρώπινης ιστορίας;

γιαν από τους χιλιάδες που έφτασαν στο νησί. Ο εκκωφαντικός θόρυβος της λέμβου που σκάει από το χτύπημα του μαχαιριού του πιο γεροδεμένου πρόσφυγα επιβάτη είναι το σήμα της αφίξης μιας ακόμα ομάδας 80 ή 100 ανθρώπων στα ήσυχα νερά της Σκάλας Συκαμιάς. Οι διακινητές έχουν επιλέξει έναν από την ομάδα των απελπισμένων, του έχουν δώσει μαχαίρι και την εντολή να «σκίσει» τη βάρκα στα βράχια της ακτής για να θεωρηθούν «ναυαγοί». Οι Νορβηγοί εθελοντές μπαίνουν στη θάλασσα μέχρι το γόνατο, οι Ισραηλινοί τραβούν με σκοινίτη σκασμένη βάρκα, οι Ολλανδοί παραλαμβάνουν τη πρώτης οικογένειες και τις βγάζουν στη στεριά. Το μικρό κορίτσι από τη Συρία με ρούχα βρεγμένα, μέσα στο κρύο, τρέμει ολόκληρο στην αγκαλιά της μπτέρας του. Το βλέμμα του, αποπροσανατολισμένο, αναζητεί οικεία πρόσωπα στην ξένη στεριά. Αυτό το βλέμμα θα σε σημαδέψει για πάντα. «Πόσα χιλιόμετρα απέχει ο πόλη;», ρωτάει ένας νεαρός πρόσφυγας από τη Συρία. «Πενήντα», του

ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΟ

ΣΤΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ντοκουμέντο της Realnews φαίνονται δύο επιπλέοντες, οι οποίοι με γρήγορες κινήσεις καταστρέφουν εγκαταστήσεις πλέμβους των διακινητών. Ενώ οι διασώστες ασχολούνται με τους πρόσφυγες, μέσα σε πίγια δευτερόλεπτα τις ξεγυμνώνουν από τα απλουστινένια πατώματα, τις δοκούς και, βέβαια, τις μπακάνες. Οι αποδοκιμασίες δεν τους αποθαρρύνουν. Φροντίζουν πάντα να δρουν όταν οι πιμενικοί δεν περιπολούν στην ακτή

ΜΑΝΕΣ, παιδιά και πλικιωμένοι παπεύουν για τη ζωή τους μέσα στα παγωμένα νερά του Αιγαίου

Το βλέμμα του προσφυγόπουλου
Στο «μέτωπο» του ακήρυχτου πολέμου που ξεκίνησαν οι «άνθρωποι της διπλανής πόρτας» των απέναντι ακτών, καμία ημέρα δεν είναι ίδια με την προηγούμενη. Ανάμεσα στους λόφους από τα φθηνά βρεγμένα σωσίβια που εγκατέλειψαν όσοι σώθηκαν και το τεράστιο χαλί που σχηματίζουν τα σκισμένα πλαστικά από τις βάρκες του θανάτου, περιμένουν οι άνδρες και οι γυναίκες της Λέσβου για να βοηθήσουν μια ακόμα ομάδα προσφύ-